

самъ се отдалечи отъ нея въ желанието да гони щастието, когато то бѣше тъй близу до него, у дома му!

Много пжти се наканвалъ той да хвърли отзадъ си камъчето, па се въздържалъ. Хубаво би било, ако да може да вземе съ себе си злато. Ала Сждбата му каза, че той може да се върне у дома си тъй бѣденъ, какъвто бѣше и дошълъ.

Иржикъ слабѣлъ и блѣднѣлъ. Изгубилъ охота за ядене. Конетъ, файтонитъ, слугитъ не го утѣшавали. Той тжгувалъ за дома си и напусто се борелъ съ себе си.

Най-послѣ изнемогналъ и не могълъ вече да се бори. Минали се били години, откакъ той се билъ заселилъ въ замъка. Той си спомнилъ за Сждбата и хвърлилъ камъка задъ себе си.

III.

Въ сжщата минута Иржикъ изгубилъ съзнание. Когато се събудилъ, видѣлъ, че стои до Сждбата, край гранитната скала.

— Сега знаешъ ли, какво нѣщо е щастието? попитала Сждбата, като се усмихнала добродушно.

— Знамъ, отговорилъ Иржикъ. — Азъ съмъ го ималъ и не съмъ знаелъ.

Сждбата изчезнала, а Иржикъ тръгналъ къмъ дома си. Бързо се разчуло изъ селото, че той се завърналъ.

Родителитъ му едва ли не умрѣли отъ радостъ. Сжщо се радвала много и Анушка.

Другаритъ на Иржикъ, Вацлавъ и всички други, съ знаели уста слушали разказа за патилата му и не могли да се начудятъ, дѣто се е отказалъ отъ богатството и се върналъ при сиромашията имъ.

Ала Иржикъ, който отъ опитъ билъ узналъ, че нѣма по-голѣмо щастие отъ любовта на своитъ и по-голѣмо благо отъ труда, който укрѣпва и ободрява човѣка, съвсѣмъ спокойно слушалъ очудванията на другаритъ си и никакъ не съжалявалъ за изгубеното.